

Arrest

**nr. 86 106 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 december 2011 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN ELSLONDE, die *loco* advocaat P. VAN BUYNDER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn X.

Op 3 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

Op 29 september 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.11.2009 werd ingediend met actualisatie dd. 20.09.2011 door :

B., R. (R.R.: 076051948789)

nationaliteit: Marokko

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Betrokkene beroept zich meerbepaald op de criteria 2.8A, 2.8B en ‘andere prangende humanitaire situaties’. Betrokkene voldoet hoe dan ook niet om in aanmerking te komen voor eender welk criterium van de instructie aangezien de instructie het volgende vermeldt: “Deze instructie is niet van toepassing op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd”.

Dat betrokkene duidelijk – zijnde manifest – heeft getracht de overheid te misleiden en effectief heeft misleid blijkt uit meerdere documenten die aan het administratief dossier zijn toegevoegd waaruit blijkt dat betrokkene een tijdelijk verblijfsdocument (BIVR nr. XGN 0028559) heeft vervalst. Het eerste document dat melding maakt van de gepleegde fraude is een brief van Burgemeester (...) dd. 22.11.2006 die het volgende stelt: “Er is gebleken dat zijn laatste BIVR (nr. XGN 0028559), afgegeven op 27 april 2005 en geldig tot 31 oktober 2005 (conform de laatste instructies van bureau studenten), vervalst werd. De afgiftedatum vermeldt 01 APR 2006 i.p.v. 27 APRIL 2005, de geldigheidsduur vermeldt 31 OKTO 2006 i.p.v. 31 OKTO 2005. De vervalste verblijfsvergunning werd ingehouden en overgemaakt aan de lokale recherche voor verdere afhandeling.”. Op 22.06.2007 ontving betrokkene een bijlage 33bis waarin staat dat betrokkene “niet geaarzeld [heeft] om zijn BIVR te vervalsen om de Belgische autoriteiten te misleiden”. Betrokkene werd bovendien veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde dd. 14.04.2008 wegens valsheid in geschriften en valsheid in geschriften: gebruikmaking. De straf bedroeg ‘werkstraf 90 uren (vervangende gevang: 4 maanden), geldboete 50,00 EUR (x 5,5 = 275 EUR) met uitstel 3 jaren’. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een gunstmaatregel. Deze gunstmaatregel kan niet aan betrokkene toegekend worden aangezien hij manifest getracht heeft de overheid te misleiden en manifest fraude heeft gepleegd en bijgevolg, zoals aangegeven in de instructie, uitgesloten is van de toepassing van de instructie.

Wat het criterium 2.8A betreft dient bijgevolg opgemerkt te worden dat betrokkene zich er niet op kan beroepen aangezien de instructie niet op betrokkene van toepassing is ten gevolge van de gepleegde fraude. Het feit dat betrokkene een Belgische vriendin heeft gehad is geen grond voor regularisatie.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, een verblijf heeft gehad als student, een werkverleden heeft, een inburgeringstraject heeft gevolgd, belastingen heeft betaald, loonbrieven voorlegt, over getuigenverklaringen en een huurcontract beschikt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies

dd. 19.07.2009 die bepalen dat de instructie niet van toepassing is op personen die een manifeste – dus duidelijke – poging tot fraude hebben ondernomen.

Betrokkene heeft de Belgische overheid misleid; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt verder als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

Waar de verzoekende partij in zijn enige middel argumenteert:

“Dat het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Minister van Binnenlandse Zaken bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de Minister van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent: “De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten en is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum”.

Verzoeker had geenszins de intentie om de overheid te misleiden, noch heeft hij manifest fraude gepleegd.

Betrokkene werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde dd. 14.04. 2009. Verzoeker heeft de straf, zijnde een werkstraf van 90 uur uitgevoerd. Verzoeker is al voldoende gestraft geweest. Op heden heeft hij terug een blanco strafregister en dit volgens de gemeente Sint-Niklaas.

Bovendien dateren de feiten van 2005, zijnde bijna 7 jaar geleden. Sindsdien heeft verzoeker niet meer het voorwerp uitgemaakt van een politionele of gerechtelijke veroordeling en werden geen strafbare feiten meer door hem gepleegd. Het is geenszins de bedoeling van verzoeker om de Belgische Staat ten laste te zijn. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat hij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Verzoeker heeft geen banden meer in Marokko. Naar Marokko terugkeren zou voor hem een nog grotere straf zijn.

Op heden is verzoeker in het bezit van een geldig paspoort en visum. Verzoeker legt tevens een aantal getuigenverklaringen voor (stuk 7).

De heer (M.B.) verklaart onder meer het volgende: “Hierbij verklaar ik (M.B.), dat ik (R.B.) zeer goed ken als een vriendelijke, joviale jongen altijd bereid te helpen. Hij is allerm minst een gevaar voor de openbare orde, integendeel hij is een waardevol lid van onze maatschappij. Hij spreekt goed Nederlands, is steeds tewerkgesteld en voorziet in zijn onderhoud. In niets is hij de maatschappij ten laste”.

Mevrouw (D.C.A.) verklaart onder meer het volgende: "Ik verklaar dat (B.B.) die ik al 10 jaar ken als een vriendelijke jongen beschouw en niets ondernomen heb dat hij iets kwaad heeft gedaan, altijd vriendelijk en behulpzaam".

Mevrouw (M.G.) verklaart onder meer het volgende: "Ik (M.G.) verklaar dat meneer (B.R.) nooit geen last of problemen met me had. Hij is volgens mij goed geïntegreerd in de maatschappij, is zeer vriendelijk en sociaal".

Mevrouw (V.B.A.) verklaart onder meer het volgende: "Ik (V.B.A.), ken mr. (B.R.) reeds meer dan vijfjaar, gedurende die tijd heb ik hem leren kennen als een rustig en vriendelijk persoon die zijn uiterste best doet om zich hier in België te integreren. Dat blijkt ook het feit dat hij goed de Nederlandse taal beheerst. Hij heeft ook nog nooit problemen gehad met andere mensen en zo ook een positieve aanwinst kan zijn voor onze maatschappij".

De heer (M.E) verklaart onder meer het volgende: Ik (M.E), verklaar dat meneer (B.R.), een betrouwbaar en vriendelijk persoon is, naar mijn weten geen problemen heeft gehad met andere personen.

Mevrouw (O.I.) verklaart onder meer het volgende: "Ik (O.I.) verklaar dat mr. (B.R.) een goede man is met een vriendelijke persoonlijkheid, open en betrouwbaar en ook geen enkel probleem met andere medemensen gehad".

De heer (Z.Y.) verklaart onder meer het volgende: "Hierbij verklaar ik, ondergetekende (Z.Y), dat (B.R.) kennis van mij ken hem al vanaf 2003, sinds ik in Sint-Niklaas woon. Hij is zeer zelfstandig, harde werker, spreekt goed Nederlands, heeft een hoog diploma in Biologie".

Mevrouw (R.H.) verklaart onder meer het volgende: "de meneer (B.R.) is een lief aardige man, altijd bereid een ander te helpen. Nooit of niemand kwaad heeft gedaan, een harde werker, vriendelijke persoonlijkheid". Min of meer het zelfde wordt verklaard door De heer (T.H.), de heer (Z.M.) en mevrouw (S.V.C.).

Verzoeker herneemt integraal de argumentatie zoals deze onder de feiten werden uiteengezet. Verzoeker verblijft meer dan 10 jaar in België en heeft een zeer gunstig dossier.

Dat de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid dan ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;

Dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoorden.",

blijkt dat het betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Zijn argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk

artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij zich, ten gevolge van de door haar gepleegde fraude, niet op de instructie van 19 juli 2009 kan beroepen aangezien de instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd. Daarnaast wordt gemotiveerd dat de verschillende elementen die verzoekende partij aanhaalt met betrekking tot zijn integratie niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden in de instructie van 19

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit deze motieven dat verweerder expliciet is ingegaan op de door verzoeker aangehaalde elementen waarvan hij meende dat deze een grond voor een verblijf konden vormen. Het betreft dan ook een gepersonaliseerde en geenszins een stereotiepe motivering. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien, zoals verzoeker aanvoert, een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijekte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State.

Dienaangaande wordt op het volgende gewezen:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door hem aangehaalde bepalingen in de middelen dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere middelen aan, ook niet tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk daar waar het de tweede bestreden beslissing betreft en de verzoekende partij heeft met betrekking tot de eerste bestreden beslissing geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring ervan kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

4.1 Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

4.2 Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS